Василеві Герасим'юку

1.

якщо ніхто якщо нікого
якщо нікому доведеш
що вороги пливуть до бога
як поцілунки на манеж
що королям на цілий вечір
розтасувати короля
що скатертиною предтечі
живе і крутиться земля
де золоченою травою
кошлатих воїнів шляхи
а хто вернувся за тобою
того замінимо ніким
переживемо хвилі сонні
на прю до вежі меч і страх
у короля на підвіконні
холодним мохом сніг пропах
свого незбутого чекає
твоє повернення гряде
а понад мороком і раєм
тоненьку ковдру кіт пряде
муркоче скочується карта
чи на коліна чи на дно
життя воно такого варте
такого зраджує воно

2.

а якщо зупинитись
щоб хмара за хмару зайшла
де сумні упирі

договорять про волю і віру
омела дорасте
до вікна до руки до стола
і потреба любити
прокинеться листю і звіру
якщо вилити воду
крізь небо і сон і лице
якщо падати тричі
і тричі вставати у полі
то земля і вода
переможно відгонять мерцем
і залишаться нами
назавтра назавжди ніколи
хвилі орд безіменні
лякливі оскоми потвор
синьоокі релікти
у небі на небі під небом
білий бог над губами
і янголів камерний хор
і розчинені вщерть
хуторів засмальцьовані ребра

3.

алебардами підпираючи
сонні голови вартові
прокидаються усміхаються
вже наврочені ще живі
за чиєюсь рясною відьмою
слід по небу перетече
сокровенну зорю провідаю
доторкаючи за плече
обертається а від доторку
біла пляма на три світи
і роса по твоєму котику

прокидається щоб рости
вартовими земля засіяна
за хрестами вода і степ
україною світло-синьою
небо визбиране цвіте
ополченці виходять хмарами
замикаючи гирла вод
ми не віримо ми не маримо
ми самі собі цей народ

4.

як вороги на вежі проростуть
і вкриє порох стигми паперові
солодкий запах встояної крові
усьому місту не дає заснуть
облогою тримає за рукав
і в'ється молодими батогами
і на щиті чиєїсь монограми
малює ошелешений триглав
тримаймося приходить смак води
у роті кисне ладаном і постом
стріла перегороджуючи острів
винюхує собаки і сліди
і вже ніхто на жоден схлип біди
не зможе загубитися на світі
як шибениця гасне на софіті
тоненька цівка талої води
тримаймося приходить час ікон
безбарвних учнів крильцями малюють
за кожен крик на вежі алілуя
за кожен недобитий терикон
шаблями стати волос по мечу
заграє марша вкрадену ранету
це вороги на вежі це комету

у кожнім домі криком засвічу
задеревію витягувши длань
які важкі самодостатні глиби
за скибку хліба за шматочок риби
тримаймося приходить час питань

5.

замісити краплю на дощі
тонко як ікону замісити
посеред обори три плачі
кожен з них із олова відлитий
перший каже не проповідай
нащо ворогам тобі пророка
іго крику викотиться з рота
і постеле попелом курай
другий каже води і мости
знесено і тінь твоя за ними
пронеси окрушини незримі
там де жодних слів не донести
третій каже стань собі і стій
є така природа незборима
що у глину кожен витвір твій
а душа вона так само глина
сонний голос всівся на плечі
тонко-тонко сіється донизу
замісити сонце на дощі
а тоді підкласти жменю хмизу
хто згорить а хто переживе
це уже забава не для тебе
попри небо сіється молебен
і додому в голосі пливе

6.

прирощуєш тонку погорду крил
до тіла що живе собі півкроку
за пил потоку стоптуючи пил
чужого безпросвітного потоку
і так тремтиш як голови тремтять
паруючи над пальцями тонкими
що кожен ліс потятого над ними
не доведе розкришувати рать
і крихти до потоку не згребе
як води в стаю голими руками
за кожен камінь сонце голубе
і сіль рослин за кожен другий камінь
а що собі попросять вороги
яка тобі до того непокора
ця хвора віть не відала що хвора
і вилила собою на сніги
і так гряде відточуючи крил
водою недорізьблене зачаття
вирощуючи голову за щастя
а за життя даруйте тільки пил

5-9.01.1999